

Strona pozwana: Istituto per la Vigilanza Sulle Assicurazioni (Ivass)

Pytanie prejudycjalne

Czy prawo wspólnotowe, a w szczególności art. 40 ust. 6 dyrektywy 92/49/EWG⁽¹⁾, komunikat Komisji dotyczący interpretacji 2000/C/43/03 – pkt 5 oraz wspólnotowa zasada *home country control* sprzeciwiają się przyjętej w orzecznictwie wykładni (dotyczącej art. 193 ust. 4 codice delle assicurazioni private [kodeksu ubezpieczeń prywatnych], zatwierdzonego dekretem ustawodawczym z dnia 7 września 2005 r. nr 209, podzielanej przez sąd odsyłający), zgodnie z którą organ nadzoru przyjmującego państwa, w którym zakład ubezpieczeń korzysta ze swobody świadczenia usług może, w trybie pilnym w celu ochrony interesów ubezpieczonych i podmiotów mających prawo do świadczeń z tytułu ubezpieczenia, wydawać nakazy zaprzestania, na mocy których zakazuje w szczególności zawierania nowych umów na terytorium przyjmującego państwa, których podstawą jest niespełnienie podmiotowej przesłanki koniecznej w celu wydania zezwolenia na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej, a w szczególności przesłanki dotyczącej nienagannej reputacji, która to przesłanka nie była spełniona lub przestaje być spełniona, zgodnie z oceną przyjętą w ramach swobodnego uznania?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniająca dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) (Dz.U. L 228, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 30 października 2015 r. – Europa Way Srl, Persidera SpA/Autorità per le Garanzie nelle
Comunicazioni i in.**

(Sprawa C-560/15)

(2016/C 038/34)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Europa Way Srl, Persidera SpA

Druga strona postępowania: Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni, Ministero dello Sviluppo economico, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy kwestionowane działanie prawodawcze oraz stanowiące jego następstwo akty wykonawcze naruszyły uregulowania, zgodnie z którymi zadania regulacji rynku telewizyjnego należą do niezależnego organu administracyjnego (art. 3 i art. 8 dyrektywy 2002/21/WE⁽¹⁾, tak zwanej dyrektywy ramowej, w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę 2009/140/WE⁽²⁾)?
- 2) Czy kwestionowane działanie prawodawcze oraz stanowiące jego następstwo akty wykonawcze naruszyły przepisy (art. 7 dyrektywy 2002/20/WE⁽³⁾, tak zwanej dyrektywy o zezwoleniach i art. 6 dyrektywy 2002/21/WE, tak zwanej dyrektywy ramowej), które przewidują uprzednie przeprowadzenie konsultacji publicznej przez niezależny krajowy organ regulacyjny danego sektora?
- 3) Czy prawo Unii Europejskiej, a w szczególności art. 56 TFUE, art. 9 dyrektywy 2002/21/WE, tzw. dyrektywy ramowej, art. 3, 5 i 7 dyrektywy 2002/20/WE, tzw. dyrektywy o zezwoleniach, oraz art. 2 i 4 dyrektywy 2002/77/WE, tzw. dyrektywy o konkurencji, a także zasady niedyskryminacji, przejrzystości, wolności konkurencji, proporcjonalności, skuteczności i pluralizmu informacji, stoi na przeszkodzie unieważnieniu procedury przetargowej w formie *beauty contest* – która została ogłoszona, w systemie przyznawania cyfrowych częstotliwości telewizyjnych, celem sanacji bezprawnego wykluczenia przedsiębiorstw działających na rynku oraz umożliwienia dostępu małym przedsiębiorstwom – i jej zastąpieniu innym, odpłatnym przetargiem, w którym przewidziano nałożenie na uczestników warunków i obowiązków, których nie wymagano uprzednio od przedsiębiorców o ugruntowanej pozycji, czyniąc konkurencję kosztowną i nieekonomiczną?

- 4) Czy prawo Unii Europejskiej, a w szczególności art. 56 TFUE, art. 9 dyrektywy 2002/21/WE, tzw. dyrektywy ramowej, art. 3,5 i 7 dyrektywy 2002/20/WE, tzw. dyrektywy o zezwoleniach, oraz art. 2 i 4 dyrektywy 2002/77/WE⁽⁴⁾, tzw. dyrektywy o konkurencji, i art. 258 TFUE, a także zasady niedyskryminacji, przejrzystości, wolności konkurencji, proporcjonalności, skuteczności i pluralizmu informacji, stoi na przeszkodzie dla zmiany planu przeznaczenia częstotliwości, z ograniczeniem sieci krajowych z 25 do 22 (oraz zachowaniem na rzecz przedsiębiorców o ugruntowanej pozycji takiego samego dostępu do multipleksu), ograniczeniem zakresu ofert do 3 multipleksów, przyznaniem częstotliwości w pasmie VHF-III narażonym na ryzyko silnych zakłóceń?
- 5) Czy ochrona zasady uzasadnionych oczekiwań, w kształcie wypracowanym przez Trybunał Sprawiedliwości, jest zgodna z unieważnieniem procedury *beauty contest*, co nie pozwoliło wnoszącym apelację, uprzednio dopuszczonym do nieodpłatnego postępowania przetargowego, uzyskać z pewnością jakiegokolwiek z kategorii stanowiących przedmiot przetargu?
- 6) Czy z prawem Unii w przedmiocie przyznawania praw do użytkowania częstotliwości (art. 8 i 9 dyrektywy 2002/21/WE, tzw. dyrektywy ramowej, art. 5 i 7 dyrektywy 2002/20/WE, tzw. dyrektywy o zezwoleniach, art. 2 i 4 dyrektywy 2002/77/WE, tzw. dyrektywy o konkurencji) zgodne jest ustanowienie przepisu, takiego jak art. 3d rozporządzenia z mocą ustawy nr 16 z 2012 r., który odbiega od cech właściwych dla rynku usług radiowo-telewizyjnych?

-
- ⁽¹⁾ Dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33).
- ⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r. zmieniająca dyrektywy 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci i usług łączności elektronicznej oraz wzajemnych połączeń oraz 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 337, s. 37).
- ⁽³⁾ Dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) (Dz.U. L 108, s. 21).
- ⁽⁴⁾ Dyrektywa Komisji 2002/77/WE z dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.U. L 249, s. 21).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof
(Austria) w dniu 4 listopada 2015 r. – Hans-Peter Ofenböck**

(Sprawa C-565/15)

(2016/C 038/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Hans-Peter Ofenböck

Pytania prejudycjalne

1. Czy dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym oraz zmieniająca dyrektywę Rady 84/450/EWG, dyrektywy 97/7/WE, 98/27/WE i 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (dyrektywa o nieuczciwych praktykach handlowych, zwana dalej „dyrektywą 2005/29”)⁽¹⁾ sprzeciwia się stosowaniu przepisu prawa krajowego, który ogranicza pod względem czasowym możliwość zmiany przez podmiot prowadzący stację benzynową ceny paliw w ten sposób, że dopuszczalne jest jedynie jednorazowe ustalenie wyższej ceny w ciągu dnia?
2. W razie nieudzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, lecz gdyby zgodnie z orzecznictwem Trybunału przy ocenie dopuszczalności takiego ograniczenia na podstawie przepisów art. 5-9 dyrektywy 2005/29 znaczenie miałyby mieć okoliczności konkretnego przypadku: